

ΑΣ ΑΚΟΥΣΟΥΜΕ

λοιπόν και τον πρωταπόστολον του 'Αρνέλλου, τον νεκρώτατον και καλλιεπέστατον και σηπορικώτατον κ. Χριστογιαννόπουλον ο οποίος θα μας αποκαλύψη από τις στήλες μιας έφημερίδος, το «μεγαλειότερον κοινωνικόν και τυγγραφικόν δημοσιογραφικόν γεγονός» τὰ μυστήρια του Μακρκαρισμού και του Νηρονισμού και του Καπατανισμού και του 'Αρνελισμού, ίσως ίσως δε και του Δημοσιογραφισμού, αν θελήση να πλώση τὰς αποκαλύψεις του και στο νέον του επάγγελμα, τὸ ὅποιον ὑπὸ τῶσδε αἰσίουσ οἰωνοῦσ ἀρχίζει.

Ἄς τὸν ἀκούσουμε και αὐτὸν, ἂν και θὰ εἶχαμε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν ἀκούσουμε ἀπὸ κανένα θεατρικῶν του Ζαππείου, ἀφοῦ ἀπὸ τὰ θεατρικὰ τῶν ἐφημερίδων ὁμιλοῦν τόσκι ἄλλοι — ὁ σύζυγος λ. γ. ὁ ὅποιος ἐπόλησε τὴν γυναικὰ του κλπ. — καλλιεπέστεροι και νεκρώτεροι και ρητορικώτεροι και Χριστογιαννοπουλικώτεροι αὐτοῦ.

ΩΡΑΙΑ

ὠραιότατη κ' ἐκφραστικώτατη ἡ ρεκλάμα τῆς Διεθνούς 'Εκθέσεως ἡ ὁποία ἀπὸ προχθὲς στολίζει τοὺσ ἀθηναϊκοὺσ δρόμοσ. Ἰδίως ἐκείνος ὁ κρεμανταλὰς ποὺ κρατᾷ τὴν ἐργασία και τὴν τέχνη... τῆς διοργανώσεως Διεθνῶν 'Εκθέσεων, ἀξίζει ὅ,τι πῆτε και ὑπὸ ἐποψιν τέχνης και ὑπὸ ἐποψιν συμβόλου.

Διότι ἂν εἶνε γυμνός, θέλει νὰ δείξη μ' αὐτὸ ὅτι ὅποιος νταραθεριστῆ με τὴν Διεθνῆ θὰ χάρη και τὸ πονακίμοσ του ἀκόμη και θὰ ἔγῃ στοὺσ δρόμοσ σὰν κ' αὐτὸν θεόγυμνος.

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΟΣ

βουλευτῆ; Λευκάδος κ. Σκληρός, ἀντιμονοπωλιακὸς εἰς πεποιθήσεωσ κ' αὐτός, ἐδήλωσε ὅτι μπορεῖ νὰ φανερικῆ στο μενοῦτο πέντε δέκα ἐταιρίες, με λόρδουσ και με βουλευτάσ, ποὺ νὰναλάθουν τὸ μονοπώλιον τῆς σταφίδοσ, ἂν δὲν ψηφισθῆ ἡ σύμβασισ μετὰ τῆς «μῆ φρεγγύου», κατὰ τὴν κρίσιν του, ἐταιρίας τοῦ κ. Δ. Δεληγιάννη.

Αἱ ἀποκαλύψεις αὐτὰι τοῦ κ. Γενναιοδώρου κατέπληξαν τοὺσ κκ. βουλευτάσ οἱ ὅποιοι ἔχουν τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ κ. Σκληρός εἶνε ἱκανός; ὄχι μόνον ἐταιρίες γιὰ τὸ μονοπώλιον τῆς σταφίδοσ νὰ φανερικῆ ἀλλὰ και ἐταιρίες ἀκόμη γιὰ τὸ μονοπώλιον τῶν Ψεύτικων δοντιῶν, τὰ ὁποία δὲν ἀρχισαν νὰ ἔχουν πέρασι στον τόπο μας, ὅσο κ' ἂν

θριαμβεύουν στὴν Ἄγγλιαν, ἀφοῦ και βουλευταὶ ἀκόμη δι' αὐτῶν μὰς ἔρχονται.

Οἱ κίβδηλοσ τίτρεσ γιὰ τὶσ ὁποίεσ ὁμιλεῖ εἰς ἄλλην στήλην, τόσον φωτινὰ ὁ πολύτιμοσ συννεργάτης μας κ. Ἀπόκαυκος ἔ Παρακοιμώμενος, δὲν διατρέπουν και τὸ σταφιδικὸν ζήτημα, ὅπωσ κ' εἰς κάθε ζήτημα ποὺ γεννᾶται στὴ χώρα μας;

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΓΩΝΙΜΗ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΡΗΤΟΡΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ

Φίλτατε Νουμᾶ,

Ὅταν ἐδιάβασα πρώτην φορὰ στοῦ φύλλου τὰσ τὶσ φιλολογικὰσ μελέτεσ τὴν ἐπιγραφή «Ρητορικοὶ λόγοι Γ. Μιστριώτου» εἶπα: πάλε τὰ ἴδια, τὰ συνηθισμένα θὰ μὰς κοπανᾷ και τοῦτοσ. Ἔπρεσεν ὅμωσ τὸ μᾶτι μου δὲν ξέρω πῶσ στὴν ὑπογραφή τοῦ... διατριβογράφου — διότι τέτοιοσ εἶναι — και ὅταν εἶδα νὰ γράφεται Σπῦροσ — και ὄχι Σπυρίδων — μοῦ φάνηκε περιεργὸ τὸ πρᾶγμα. Σχολαστικὸσ, εἶπα και Σπῦροσ δὲν πηγαίνει, εἶναι δύο πρᾶγματα ἀταίριαστα.

Ἄρχισα ἀμέσωσ νὰ διαβάζω τὴ φιλολογικὴ αὐτὴ μελέτη — διατριβὴ — κ' ὅσον ἐδιάβαζα τόσο περισσότερο με ἐσκανδαλίζε ὁ σατανᾶσ.

Τὸ τελείωσα τέλος με τὸ φύλλο τῆς Πέμπτησ και νὰ σου πῶ τὴν καθαρὰν ἀλήθεια; ἐσχημάτισα ἰδέα γιὰ τὸν κύρ Σπῦρο Ἀναστασιάδη πῶσ... διέπρωξε ἕνα σωστὸ... τραγέλαφο.

Και τί ἄλλο ἠθέλατε, κύριε Νουμᾶ, νὰ πῶ διὰ τὸν κύριον αὐτὸν ποὺ ἂν ἔχη ἢ δὲν ἔχη μιὰ σωστὴ ἰδέα, ὅμωσ δὲν γνωρίζει με τέχνη νὰ τὴν δημοσιεύη; Τὶς ἐξυπνάδεσ του τὶσ θάρτει με τὶσ βραϊεὶσ ποὺ ἔχει γεμίσει τὸ καθαρὸ τὸ φιλολογικὸ και καλλιτεχνικὸ τοῦ Νουμᾶ φύλλο.

Τὶ τοῦκαμαν τοῦ κύρ Σπύρου ὁ μακαρίτης Σοῦτσος, Καρασούτσασ, Κόντοσ και ὁ ἀθάνατοσ Κοραῆσ; ὁ μεγάλοσ πρόδρομοσ τῆς ἀνεξαρτησίας μὰς;

Τὶ τοῦκαμαν τοῦ κύρ Σπύρου ἐκεῖνοι ποὺ κάτω τὸ ἅγιο ράσο εἶχαν κρυμμένη τὴν γλώσσα τῶν πατέρων μὰς σὰν παρθένα ἀγνή και κατώρθωσαν νὰ τὴν φυλάξουν, νὰ τὴν σώσουν και μαζὺ μ' αὐτὴν τὴν γλυκειὰ μὰς πατρίδα τὴν Ἑλλάδα νὰ ἐλευθερώσουν;

Ὁ κύρ Σπῦροσ εἶδα πῶσ εἶναι κλινοτόμοσ, ἐπαναστάτης, ἐξωστρώικισε τὶσ περισπωμένες και

δὲν ξέρω τί ἄλλο, τὴν αὔξει τὴν κόβει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ και τὴν βάζει στο τέλος, κόβει τὸ κεφάλι τῶν ιστορικῶν χρόνων και τὸ βάζει στὴν οὐρά, γιὰ νὰ μπορῆ ἀπὸ κοντὰ νὰ τὴν προσέχη μὴν εὐρεθῆ κανεὶσ ἀστειοσ και τοῦ τὴν τραβήξῃ ἢ τὸ χειρότερο, τοῦ τὴν κόψει.

Καλὰ θᾶκανε νὰ συγγράφῃ και καμιά γραμματικὴ νέα, θὰ τὸν ἔπαινε ὁ κόσμοσ γιὰ σοφὸν ἄνδρα ἴσωσ θάλεγαν και πολλοὶ πῶσ ἔχει δημιουργικὸ πνεῦμα.

I. E. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΙΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Περονόσπορον. Τὸ εἶδαμε και ἄμει και δὲν ἐγγέλταμε, ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔτο τόσο πρωτοστανέ ὅσον τὸ νομίζετε. Γράφοντα: τόσα και τόσα στὴν εὐδαίμονα χώραν τῶν Λαττανείων, ὥστε δὲν πειράζει ἂν ὕβρισθῆ ὡσ «ἀλήτης ποιητῆσ» και ἔ Βερλαίν, ἀφοῦ ὁ ἀλητισμὸσ και ὁ σαρκλατανισμὸσ ἔχει τόση και τόση πύρασι ἐδῶ, και κατ' ἐξοχὴν στοὺσ κύκλουσ τοὺσ σχετιζομένουσ ὁπωσδήποτε με τὰ γράμματῶν. — Καλὴ ἡ ἰδέα σας κ. Ἀρχαῖτε φίλε, και θὰ τὴν βάλουμε σ' ἐνέργεια, ἀφοῦ και ἰδικὸσ μὰς πόθοσ εἶνε τὰ δώσουμε τοὺσ ἀναγνώστὰσ μὰσ και μ. ἀ ἐπιφυλλίδα καθαρῶσ Ἑλληνικὴ. Ὁ «Τίμων ὁ μισάνθρωποσ» τοῦ Λουκιανού, μεταφρασμένοσ εὐσυνειδήτωσ και ἀντιδασκαλικῶσ πῶσ θὰ εἶε ἐφάνετο: — κ. Ἀθηναῖον πολίτην. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ μὰσ ἐστειλάτε θὰ τὰ χρησιμοποιήσουμε στο προτεχὲσ φύλλο. Γιὰ τὸν κῆπον ὅμωσ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματοσ, ποὺ δὲν ἠλεκτροφωτίζεται τὸ βράδυ, δὲν ἔχετε δικαίον. Πηγαίνετε νὰ καθάσετε ὅταν δὲν εἶνε πανσέληνοσ στο μικρὸ περίπτερο τοῦ καφεναείου τοῦ Νιχαράτου και θὰ πεισθῆτε πῶσ θὰ ἤθελε κρέμασ κ' ἐκεῖνοσ ποὺ θάπορᾷσιε νὰ ἠλεκτροφωτίσῃ τὸν κῆπον και νὰ χαλάτῃ τὴν ἀσύλληπτη ζωγραφικὴ ποὺ σχηματίζουν οἱ σιλουέτεσ τῶν δένδρων μέσα στο σκοτάδι, τὸ γεμάτο εὐμορφία και μαγεία. — κ. I Θ Α. Καλὰ τὰ λέτε. Θὰ δημοσιεύθῃ προτεχῶσ. — κ. Ἐθροσκόληπτον. Στο ἄλλο φύλλο θὰ δημοσιεύσουμε κάτι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ μὰσ ἐστειλάτε.

ΤΡΑΠΕΖΑ

ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ & ΣΑΣ

Ὁδὸσ Σταδίου-Μέγαρον Ἀρσνακείου

Συνάλλαγμα. Δάνεια ἐπὶ ἐνεχόρῳ φρεωγράφων. Ἐκτέλεσισ πάσης ἐντολῆσ ἐν τοῖσ Χρηματιστηριοῖσ Ἀθηνῶν, Λονδίνου και Παρισίων και πάσης Τραπεζικῆσ ἐργασίας.

Καταθέσεισ

- 4 ο) εἰσ πρώτην ἀναζήτησιν
4 1) 2 ο) διὰ τρεῖσ μῆνασ
5 ο) δι' ἑξ μῆνασ
5 1) 2 ο) δι' ἕν ἔτοσ

Καταθέσεισ χρυσοῦ δὲν γίνονται δεκταί.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Α. Π. ΤΣΕΧΩΦ ΖΗΤΙΑΝΟΣ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑ ΦΡΑΣΙΝ Π. Α. ΑΕΙΩΤΗ

Εἰς τὴν πρώτην ἤλθε πάλιν ὁ ρακενδύτης και ἐξεδούλεψε πενήντα κνπίκια, ἂν και μόλιε ἐκρατεῖτο στο πόδι. Ἐκτόσθε ἤρχισε νὰ φαίνεται συχνὰ εἰς τὴν αὐλὴν και κάθε φορὰ τοῦ εὐρισκῶν δουλιὰ: πότε τὸ χιόνι ἐσώρικε, πότε διευθετοῦσε τὰ παύματα τῆς ἀποθήκησ, ἢ ἐξεσκόνιζε τὸ χαλὶ και τὰ στρώματα. Κίθε φορὰ ἐλάμβανε 20—40 κνπίκια και μετὰ φορὰ μάλιστα τοῦ ἐστελεῖαν ἕνα κληρὸ πνευτῶν.

Προκειμένου νὰ μεταφερθῆ εἰς ἄλλο σπίτι ὁ Σκαρτζῶφ τὸν ἐπῆρε νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν μεταφορὰν και τοποθετήσιν τῶν ἐπιπλῶν. Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ ρακενδύτης ἦτο νηστικὸσ, σκυθρωπὸσ και σιωπηλόσ. Μόλιε ἤγγιζε τὰ ἐπιπλῆ, ἠκολούθει τὰ κάρρα με τὸ κεφάλι κάτω και οὐτ' ἐπροσπαθοῦσε μάλιστα νὰ φαίνεται πῶσ ἐργάζεται, και μόνον ἐκίρωνε ἀπὸ τὸ κούσ και συνεχέλλετο ὅταν οἱ ἀμαξῆδεσ ἐγελοῦσαν με τὴν ὀκνηρίαν του, τὴν ἀδυναμίαν και με τὸ τροπημένο εὐγενέσ του ἐπικωφόρι. Μετὰ τὴν μεταφορὰν, ὁ Σκαρτζῶφ τὸν ἐκάλεσε παρ' αὐτοῦ.

— Βλέπω πῶσ τὰ λόγια μου σᾶσ ὠφέλησαν, τοῦ εἶπε, ἀφοῦ τοῦ ἔδωσεν ἕνα ρουῖδι.

- Γιὰ τὸν κόπον σας. Βλέπω ὅτι θέλετε νὰ ἐργασθῆτε. Πῶσ λέγεσθε;
— Λουσκόφ.
— Τώρα, Λουσκόφ, θὰ σᾶσ προτεῖνω ἄλλην ἐργασίαν κηθαρωτέρην. Γράφατε;
— Γράφω.
— Λοιπὸν μ' αὐτὸ τὸ γράμμα αἴριον νὰ πᾶτε εἰς τοῦ φίλου μου και θὰ πάρετε ἀπ' αὐτὸν ἐργασίαν ἀντιγραφικὴν. Ἐργασθῆτε, μὴν πίνετε και μὴ λησημονῆτε ὅ,τι εἶπε. Χαίρετε!

Ὁ Σκαρτζῶφ εὐχαριστημένοσ ὅτι ἔβαλεν ἕνα ἄνθρωπον εἰς τὴν εὐθερίαν ὁδὸν, ἐκτύπησε τὸν Λουσκόφ εἰς τὸν ὦμον και μάλιστα τοῦ ἔδωτε τὸ χέρι, ὅταν ἔπρευγε Ὁ Λουσκόφ ἐπῆρε τὸ γράμμα, ἔφωρε και δὲν ἐράνη πλέον εἰς τὴν αὐλὴν νὰ ζητήσῃ δουλιὰ.

Πέρασαν δύο χρόνι. Μὲτὰ μέρῃ ὁ Σκαρτζῶφ ἐπέτεκετο παρὰ τὸ ταμειὸν τοῦ θεάτρου και ἐπλήρωσε τὸ εἰσιτήριόν του, ὅτε βλέπει δέπλα του ἕνα ἄνθρωπάκι με τραχηλιὰν ἀπὸ δερμα προβάτου και φορεμένο καλουπάκι ἀπὸ μαλλὶ θλακασίου αἰλούρου. Τὸ ἄνθρωπάκι ἐζήτησε διελὰ ἀπὸ τὸν ταμῖαν εἰσιτήριον διὰ τὸ ὑπερῶν και ἐπλήρωσε με χαλκόν.

- Λουσκόφ, εἰσεῖ εἰσθε; — ἠρώτησεν ὁ Σκαρτζῶφ ἀνεγνωρίσασ τὸν πρώην ξυλοκόπον του.
— Λοιπὸν, πῶσ τὰ πῆτε; πῶσ ζῆτε;
— Καλὰ... Εἶμαι σ' ἕνα συμβολαιογράφον, με 35 ρουβλια τὸν μῆνα.
— Ὁραῖα, ὁδὲξ τῷ Θεῷ. Περιφρομα! Χαίρω πολὺ, πλοῦ πολὺ, Λουσκόφ. Σείε, σὰν νὰ ποῦμε, εἰσθε βαπτιστικὸσ μου. Δὲν εἶε ἔσπρωξα ἐγὼ εἰς τὸν ἀληθινὸ δρόμο;

Θυμᾶστε πῶσ σᾶσ ἐφορτώθηκα; Παρ' ὀλίγον νὰ πᾶθετε. Εὐχριστῶ, φίλε μου, ποὺ δὲν ἐλησημονήσατε τί σᾶσ εἶπα.

— Κ' ἐγὼ σᾶσ εὐχαριστῶ, — εἶπεν ὁ Λουσκόφ. — Ἄν δὲν ἐρχόμουν τότε σὲ σᾶσ, ἴσωσ ἔωσ τώρα θὰ ἐλέγομουν δάσκαλοσ ἢ ροιτητῆσ. Ναι, σὲ σᾶσ ἐγλύτωσα, ἐβγήκα ἀπὸ τὸν λάκκον.

— Χαίρω πολὺ, πολὺ.
— Εὐχριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια και τὰ ἔργα. Ὁραῖα τὰ εἶλεγα τότε. Εὐχριστῶ και οἶσ και τὴν ἀγαγερίσάν σας ὁ Θεὸσ νὰ φυλάττῃ αὐτὴν τὴν καλὴν, τὴν εὐγενὴ γυναίκα. Ὁραῖα ὠμιλήσατε σᾶσ, θὰ σᾶσ εἶμαι ὑπόχρεωσ βέβαια ἐνόσφ ζω, ἀλλὰ ἐκεῖνη ποὺ μ' ἔσωσε ἰδίωσ εἶνε ἡ Ὀλγα ἢ μαγερίσά σας.

— Και με τί τρόπον;
— Ἰδοῦ πῶσ. Μόλιε ἤρχόμουν νὰ κόψω ξύλα, ἐκεῖνη ἔρχισε: «Ἄχ, μπεκερῆ! κολασμένη ἄνθρωπε! Πῶσ βασιτᾶσ και δὲ χάνεσαι!» Ἐπειτα κάθετ' ἀντίκου, τὰ κατὰβάζει, με βλέπει τὸ πρόσωπο και κλαίει. Ἄδυστυχοσ ἄνθρωπε! Χαρὰ δὲν ἔχεισ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, μπεκερῆ, θὰ κολαστῆσ στὸν βῆθ μέσα, κηκομεισταινε!» και ὄλο τὰ ἴδιε, ζέρετε. Τὶ ὑπέφερε και πόσα δάκρυα ἔχουσε γιὰ μένα δὲ μπωρὸ νὰ εἶε πῶ. Ἄλλὰ τὸ κυριώτερο — ἐκεῖνη ἐκοπτε τὰ ξύλα, ὄχι ἐγὼ! ἐγὼ οὔτε ἕνα δὲν ἐκοψα, ὄλο ἐκεῖνη! Γιατί μ' ἔσωσεν αὐτῆ, γιατί ἐγὼ ἤλαξα βλέποντάσ τὴν και ἔπυσα νὰ πίνω, δὲν μπορῶ νὰ σᾶσ ἐξηγήσω. Ξέρω μόνο πῶσ ἀπ' τὰ λόγια τῆσ και τὰ εὐγενικά τῆσ ἐργα, ἐπῆλθε τὴν ψυχὴν μου μεταβολὴ αὐτῆ με διώρθωσε και δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ. Ὅσ τόσο τὸ κούδοσιν σημάζει κηροῦσ.
Ὁ Λουσκόφ ἐχρητέτετε και διητυθῶθη εἰς τὸ ὑπερῶν.